

РЕШЕНИЕ

№ 1085

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9163** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 92, ал. 12 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/.

Образувано е по жалба на А. Н. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. С. Г. – АК – С., срещу писмо № РСЛ 21-ГР94-3344-1/12.08.2021 г. на секретар при СО – Район „С.“, в което е обективиран отказ по подадено от жалбоподателя заявление за постоянен адрес, вх. № РСЛ21-ГР94-3344/05.08.2021 г., с посочен такъв – ателие № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет.6.

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена в противоречие с материално правните разпоредби и несъответствие с целта на закона, при наличие на съществени нарушения на адм.-производствените правила, както и нищожност, предвид липсата на материална компетентност на издателя на акта. Сочат се доводи за заявен постоянен адрес в обект, който е разположен в жилищна сграда. Посочва се, че разпоредбата на чл. 89, ал. 1 и 2 ЗГР не съдържа императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Излага се, че разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗГР, е еднозначно описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си, поради което липсва задължение за лицето да посочи за свой адрес единствено "жилище" по смисъла на ЗУТ, като може да се посочи и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди, още повече, че със съюзът "или" безспорно се установява

годността на ателие, разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. Сочи се липса на приложимост на разпоредбата в чл. 178, ал. 4 ЗУТ, доколкото същата не е свързана с условията за регистриране на постоянен и настоящ адрес по реда на ЗГР и предвижда съвсем други последици, уредени в специалния ЗУТ. По изложените в жалбата съображения се отправя искане за отмяна на процесната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адвокат Г. поддържа жалбата на изложените основания и прави искане за отмяна на процесното писмо с присъждане на сторените по делото разноски, съобразно представен списък. В депозиран с административната преписка отговор ответникът – секретарят при СО – Район „С.“, чрез упълномощен юрисконсулт Д. оспорва жалбата, като неоснователна. По същество излага доводи свързани с това, че представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот и скица-схема на недв. имот не установяват, че притежаваният имот представлява жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Претендира се юриск. възнаграждение в с.з.

Съдът, при извършена преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за изяснено от фактическа страна следното:

По делото липсва спор като видно от приложения на л. 13 от делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 61, том 4, рег. № 4683, дело № 441 от 2021 г. по описа на нотариус ХР. В., с район на действие Районен съд- [населено място] жалбоподателят е собственик на недвижим имот - ателие с административен адрес: [населено място], ателие № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет.б.

От приложената на л. 17 от делото схема на самостоятелен обект в сграда (СОС) с идентификатор ...317.1.18, се установява че в кадастралния регистър сградата в която е разположено ателието на жалбоподателя е регистрирана с функционално предназначение – „Жилищна сграда – многофамилна“. Като прилежаща част е посочено и избено помещение с площ от 6,14 кв.м. Площта на ателието е 52,10 кв.м.Видно от приложена извадка от архитектурен проект /л. 16/ същото се състои от дневна, спалня, килер, баня, коридор и тераса.

Със заявление за постоянен адрес жалбоподателят е направил искане към ответника за промяна на данните досежно постоянен адрес, като е заявил постоянен административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. б, ателие 18.

С писмо № РСЛ 21-ГР94-3344-1/12.08.2021 г. на секретар при СО – Район „С.“ е обективиран отказ по подадено от жалбоподателя заявление за постоянен адрес, вх. № РСЛ21-ГР94-3344/05.08.2021 г., с посочен такъв – ателие № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. б.

Предвид така установената фактическа обстановка по делото съдът приема от правна страна следното:

Обжалването е извършено в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Процесният изричен отказ за извършване на административна услуга е годен за обжалване индивидуален административен акт, който е постановен по повод на искане за промяна на постоянен адрес, като със същия се засяга правната сфера на адресата, поради което безспорно за него е налице правен интерес да го оспори.

Предвид изложеното настоящият състав намира жалбата за допустима, а разгледана по същество за основателна.

На първо място обжалваният отказ е издаден от некомпетентен орган предвид липсата

на делегирани, на основание чл. 92, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/ правомощия. Според тази разпоредба адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. В случая на секретаря на района са предоставени правомощия, съгласно представената по делото Заповед № РСЛ20-РД09-383/07.10.2020 г. на Кмета на район "С." - СО /л. 30/ с предмет по т. 1 – да разпределя, контролира и разписва входяща и изходяща кореспонденция с предмет – заявления и искания за извършване на административни услуги в Отдел „АИО“, „ГРАО“, вкл. получени по ел. път. При така формулираните правомощия не може да са приеме, че на секретаря е възложено изпълнение на функциите на длъжностно лице по смисъла на чл. 92, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация. Разписването на изходяща кореспонденция означава единствено упражняване на уведомителни функции, вкл. и за издаден индивидуален административен акт от компетентно длъжностно лице по посочената разпоредба, но не представлява по същество възможност за упражняването на съответните правомощия. Секретарят на общината в случая е издал индивидуален административен акт, с който се засягат интересите на жалбоподателя, без да притежава съответни правомощия, поради което същият е нищожен.

На следващо място. От данните по делото се установява, че жалбоподателят е подал заявление за постоянен адрес, с което е заявил за свой постоянен адрес – „А. № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. 6“. Следователно е налице подадено искане, с което е заявена промяна на постоянен. Регистрацията на постоянните и настоящите адреси на гражданите на Р.Б. и предоставянето на данни от регистрите се извършва по реда и условията на ЗГР. При гражданската регистрация на физическите лица в РБ се получават, обработват, съхраняват и предоставят данни, които отразяват постоянния и настоящия адрес. В случая жалбоподателят е поискал единствено промяна на постоянен адрес, не и на настоящ такъв. Съгласно разпоредбата на чл. 91 от ЗГР, адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението, като според чл. 90, ал. 1 ЗГР всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес. Съгласно чл. 138, ал. 2 от Раздел II "Адресна регистрация" на Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация (по-нататък Наредбата) настоящият адрес се заявява и променя с адресна карта за настоящ адрес по образец съгласно приложение № 15, а постоянният по реда на чл. 138, ал. 1 от Наредбата. Нормата на чл. 140, ал. 1 до, ал. 4 от Наредбата гласи, че подадените заявления за постоянен адрес и/или адресни карти за настоящ адрес се регистрират с входящ номер и дата от органа по чл. 92, ал. 1 ЗГР. Органът по чл. 92, ал. 1 ЗГР незабавно извършва електронна обработка на заявленията за постоянен адрес и/или адресна карта за настоящ адрес, като въвежда данните от тях чрез приложните програмни средства, поддържащи регистъра на населението. При електронната обработка по предходната алинея автоматизирано се извършва проверка дали адресът, посочен в заявлението за постоянен адрес и/или адресната карта за настоящ адрес, се съдържа в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси. Когато адресът от заявлението за постоянен адрес или от адресната карта за настоящ адрес е включен в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси, на лицето се издава Удостоверение за постоянен адрес или Удостоверение за настоящ адрес по образци,

утвърдени с наредбата по чл. 24, ал. 2 от Закона за гражданската регистрация.

За да издаде процесния отказ, административният орган е приел, че жалбоподателят е поискал вписване на постоянен и настоящ адрес на адреса на притежавания от него недвижим имот - ателие за творчески нужди № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. 6. Изложен е довод, че видно от представения от заявителка документ за собственост и от служебно извършена справка, се е установило, че имотът намиращ се на заявения адрес не е жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ, а на друг самостоятелен обект на собственост, различен от жилището, а именно: "А. за творческа дейност".

Така постановеният изричен отказ, обективиран в писмо № РСЛ 21-ГР94-3344-1/12.08.2021 г. на секретар при СО – Район „С.“ по подадено от жалбоподателя заявление за постоянен адрес, вх. № РСЛ21-ГР94-3344/05.08.2021 г., с посочен такъв – ателие № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. 6, е незаконосъобразен като издаден в противоречие на материалния закон. От горепосочената схема се установи, че сградата в [населено място], ул. „М.“ № 62 е вписана като жилищна сграда, а СОС с идентификатор е тип "А. за творческа дейност". Видно е както от съдържанието на представения по делото от жалбоподателя документ за собственост, така и от представената схема, че притежаваното от него ателие за творческа дейност, освен че отговаря на изискванията за ателие, съответства и на изискванията за жилище по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ и чл. 40, ал. 1 ЗУТ. Това е така, защото това ателие, архитектурно отговаря на всички изисквания, за да се ползва фактически за жилище, има самостоятелен вход, отделен санитарен възел, има кухненски бокс и самостоятелно жилищно помещение, както и друго такова, което може да се използва за складово помещение, налице е и прилежащо избено помещение.

В противоречие с материалния закон административният орган е постановил отказа си, като се е позовал на Писмо от 07.02.2021 г. на кмета на Столична община. Със същото адресирано до кметовете на райони, кметът на Столична община тълкува разпоредбата на чл. 178, ал. 4 ЗУТ, съгласно която не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначение или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация. Според мотивите на административния орган изложени в оспорения акт, предвид това тълкуване, без да е променено предназначението по предвидения в закона ред, недвижимият имот - ателие, не следва да се ползва като жилище. Освен това според същото писмо липсвала законова предпоставка да се извършва адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес в обект "ателие", тъй като този обект не служи за задоволяване на жилищни нужди по смисъла на § 5, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ, засяга начина на определяне на предназначението на дадена сграда, но не категоризира обектите "А." като "Жилища". Подобно погрешно интерпретиране на посочените разпоредби в ЗУТ е в противоречие на съдържащите се в чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 ЗГР разпоредби, които за нуждите на адресната регистрация се явяват специални по отношение на тези в ЗУТ. Разпоредбата на чл. 178, ал. 4 ЗУТ не е свързана с условията за регистриране на постоянен и настоящ адрес по реда на ЗГР, а предвижда съвсем други последици, свързани с нуждите на териториалното устройство. Разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 от ЗГР не поставят каквото и да е изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на имоти със статут на "жилище" по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Съгласно чл. 89, ал. 1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее

или където то получава кореспонденцията си. Анализът на текста не сочи императивно изискване гражданинът да посочи като свой адрес единствено „жилище“ по смисъла на ЗУТ. Граматическото тълкуване на разпоредбата недвусмислено навежда на извода, че законодателят е предвидил за гражданите две алтернативни възможности за посочване на адрес - това да е мястото, на което живеят или това да е мястото на което получават своята кореспонденция. Съюзът "или" безспорно сочи годността на „ателие“, разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. В изложения смисъл е постановеното по аналогичен казус Решение № 2596/24.02.2021 г. на ВАС, III-то отд., по адм. д. № 8838/2020 г. докладчик съдия А. Р., на което се позовава жалбоподателят. Отделно от изложеното, следва да се има предвид, че и разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 29а от ДР на ЗУТ, включват „ателиетата“ в категорията обекти, наравно с „жилищата“, които определят предназначението на една сграда като „жилищна“. Законодателят очевидно приема, че ателиетата са приравнени по своето предназначение на „жилищата“, след като се включват в категорията на обектите които правят една сграда по предназначение „жилищна“. Няма как тази категория обекти – ателиета, да определя предназначението на една сграда като такава и в същото време да не може да бъдат използвани тези обекти за жилищни нужди. Такова тълкуване е нелогично, респ. неправилно и противоречи на посочената правна норма.

Изложените съображения налагат извода за нищожност и незаконосъобразност от материална страна на оспореното писмо. Делото следва да се върне на компетентния адм. орган – кмета на Район „С.“ – СО за ново произнасяне, съобразно изложените мотиви от съда, които са задължителни, относно приложението на материалния и процесуалния закон.

При този изход на спора и предвид направеното искане, съдът намира, че на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 510 лв. съобразно приложени списък по чл. 80 ГПК, вносна бележка и договор за правна защита и съдействие.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по жалба на А. Н. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. С. Г. – АК – С., на

ПИСМО № РСЛ 21-ГР94-3344-1/12.08.2021 г. на секретар при СО – Район „С.“, в което е обективиран отказ по подадено от жалбоподателя заявление за постоянен адрес, вх. № РСЛ21-ГР94-3344/05.08.2021 г., с посочен такъв – ателие № 18 с административен адрес: [населено място] ул. „М.“ № 62, ет. 6, като

ВРЪЩА административната преписка на компетентния адм. орган – кмета на Район „С.“ – СО за ново произнасяне, съгласно съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона в четиринадесет-дневен срок от влизане в сила на решението;

ОСЪЖДА Столична община, [населено място], да заплати на А. Н. Н., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 510 (петстотин и десет) лева, представляваща направените по делото съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в четиринадесет – дневен срок

от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: